

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 127.

Solote Sæssion.

52de Møde.

Onsdagen den 19de Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Willing: For at det ikke skal siges, at jeg har gjort mig skyldig i noget parlamentært Urigtigt, troer jeg dog at maatte vedfænde mig det som min egen Anstuelse, at disse Actier kunne synke ned til Lotterisebler og Fiddibusser, men vel at mærke, jeg er rigtig nok kommen til denne Anstuelse paa en anden Maade end den, Ministeren tilklegger mig. Forøvrigt har det glædet mig at høre, at den høitærede Minister selv har maattet indrømme, at det mulig kunde komme til at staae overordentlig lavt. Naar forøvrigt den høitærede Minister bemærkede, at naar jeg udtalte mig med Hensyn til Uttringer, der ere brugte af den 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann), saa var det, han havde paastaet, Noget, som jeg og ikke han skulde bevise, saa troer jeg, at det er Noget, som ikke kan forlanges. Jeg troer at have været saa meget mere berettiget til at bruge disse Uttringer, som den nævnte Landstingsmand jo netop har foresøgt eller været den Første, der har optaget denne Udtalelse. Jeg tillod mig nu nærmere at imødegaae det og det paa den Maade, at jeg sagde, at naar han optraadte som Advocat for en saadan Mand og sagde, at der ikke af ham kunde være begaaet noget Ulovligt, da det var en rettskaffer og dygtig og høist forfænt Mand i vort Fædreland, saa meente jeg, og jeg mener det endnu, at der er ikke noget

Menneske i Verden, uden at han jo har sine Svagheder, og jeg troer, at det er den aller-svageste Argumentation, det aller-svageste Bevis, der kan fremsføres, at sige, at en Mand har saa store Fortjenester, at der ikke kan være Tale om, at han skulde have nogle Svagheder.

Christensen: Da jeg bad om Ordet før, vilde jeg have gjort den Bemærkning, som jeg heller ikke nu vil tilbageholde, at naar den ærede Minister med saa stort Eftertryk og temmelig vidtløftig har modsat sig Udtrykket „Fiddibusser“, saa troer jeg at maatte for det Første dertil bemærke, at forsaavidt der er Hensyndet til dette Ords Historie — dette tør jeg vel med Formandens Tilladelse kalde det — saa er Historien ikke ganske tro, ikke ganske nøjagtig draget til Minde; thi Ordet „Fiddibusser“ er ikke brugt som ligebetydende med Snudet, men brugt som „libet betydende“, „libet værdifuld“ — og det Samme gjælder ogsaa om Ordet „Lotterisebler“ — og ganske vist maa en Værdi, der fastsættes til 90 af 100, selv efter en saadan Beregning, som den ærede Minister optillede, og hvorved der kunde tænkes at blive ikke stort over det Halve, kunne kaldes en ringe, ja en elendig Værdi, om det endogsaa er nogen Værdi. Om forøvrigt „Fiddibusser“, „Lotterisebler“ ere heldige eller uheldige Udtryk, skal jeg ikke indlade mig paa, men det er maastee ialtsald ikke meget heldigere, naar den ærede Minister søger at exploitere Udtrykkene paa den Maade, han har gjort.

Indenrigsministeren ad interim: Ja, jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, der